

நேர்மை

அம்மா கொடுத்த ரூபாய் நோட்டுகளை எண்ணிப் பார்த்தான் முருகன்; பதினைந்து ரூபாய் இருந்தது.

“இது போதுமா அம்மா?” என்று ஐயத்துடன் கேட்டான், முருகன்.

“போதுமடா கண்ணு. சாதாரணச் சட்டைத் துணியாக எடுத்துக்கொண்டால் போதும். நான், நம் சீனு மாமாவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் வேலை பார்க்கிற துணிக்கடைக்குப் போ. அவரே உனக்கு எடுத்துக் கொடுப்பார். எனக்கு வர நேரமில்லை. இப்போது நான் மருத்துவர் வீட்டுக்கு வேலைக்குப் போகவேண்டும்” என்றாள் அம்மா.

முருகன், அந்த ரூபாய் நோட்டுகளை மடித்துத் தன் சட்டைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டான். அவன் சட்டையிலும் கால் சட்டையிலும் ஆங்காங்கே நைந்து போயிருந்தது. அந்தச் சட்டைகளை அடித்துத் துவைக்கவே முடியாது. பஞ்சப் பஞ்சாகப் போய்விடும். மிகவும் கவனமாகத்தான் துவைக்கவேண்டும். அப்படிச் கவனமாகத் துவைக்க அவன் அம்மாவுக்குத்தான் தெரியும்.

பள்ளிக்கூடத்தில் மற்ற மாணவர்கள் ஓடி ஆடி விளையாடும்போது, முருகன் கெட்டிக்காரத்தனமாக ஒதுங்கிக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால், விளையாட்டு முனைப்பில் அவனுடைய சட்டையின் கதி என்னவாகும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சட்டையில் போடவேண்டிய ஒட்டுக்களையெல்லாம் போட்டாகிவிட்டது. மரவட்டை மாதிரிச் சுருட்டிச் சுருட்டித் தைத்தும் ஆகிவிட்டது. இனிமேலும் முடியாது என்ற நிலைமையில்தான் புதுச்சட்டை தைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினாள், அம்மா.

பாவம், அவள்தான் என்ன செய்வாள்? அவர்கள் இருவரையும் தவிக்க விட்டுவிட்டுத்தான் அப்பா செத்துப் போய்விட்டாரே. அம்மா, ஏதோ நாலைந்து வீடுகளில் வேலை செய்வதன்மூலம் ஒருவழியாகக் காலம் தள்ள முடிகிறது. இந்தப் பதினைந்து ரூபாய் சேர்ப்பதற்குள் உன்பாடு என்பாடு என்றாகிவிட்டது.

ஆனாலும், அவன் கடினப்பட்டுப் படித்து முன்னுக்கு வந்துவிடுவான் என்னும் நம்பிக்கையுடன் அவள் இருந்தாள்.

சட்டைப் பையைத் தொட்டுத்தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே துணிக்கடைக்கு நடந்தான் முருகன். சாலை ஓரம், ஓரிடத்தில் ஒரே கும்பல். ‘பம்...பம்’ என்று உடுக்கை சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

‘வாங்கோ சாமி, வாங்கோ... நீங்க நினைக்கிறதெல்லாம் நடக்கும். இந்தத் தாயத்து ஒண்ணு வாங்கிக் கட்டிக்குங்கோ! நற்பேறு உங்களைத் தேடிவரும்!’ என்ற குரல் பலமாகக் கேட்டது.

‘ஓகோ, தாயத்து விற்கிறவன்!’

“இந்தத் தாயத்தைக் கட்டிக்கிட்டா, உங்க வறுமை நீங்கும். திருப்தியான நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும். நல்ல துணிமணிக் கிடைக்கும்....”

முருகன் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

“இந்த ஒரு ரூபாய் செலவைப் பாக்காதீங்க சாமி. இந்த ஒரு தாயத்தாலே உங்களுக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கும். வேலையிலே இருக்கிறவங்களுக்கு, மேல் பதவி கிடைக்கும்...”

கும்பலில் சிலர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“பொய் இல்லே சாமி, நிஜம்தான். படிக்கிற பையன்கள் இதைக் கட்டிக்கிட்டா, பரீட்சையக் கூடச் சலபமா எழுதிப் பாஸ் பண்ணிடலாம்!” என்றான், தாயத்து விற்கிறவன்.

சின்னப் பையன்கள் கைதட்டினார்கள்.

உடுக்கைச் சத்தம்.

அங்கே இருந்த குறும்புக்காரர் சிறுவன் ஒருவன், “தாயத்து விற்கிறவரே, முதல்லை நீங்க ஒரு தாயத்துக் கட்டிக்குங்க, தாயத்தெல்லாம் நல்லா விற்கும்” என்றான்.

மீண்டும் எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

முருகன் சிரித்துக்கொண்டே, கும்பலிலிருந்து வெளியேறினான்; கடைக்கு நடந்தான். அம்மாவிடம் இதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

சிறிது தொலைவு போன முருகன், சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்தான், ‘பகீர்’ என்றது. பையிலிருந்த ரூபாய் நோட்டுக்களைக் காணோம்!

‘ஐயோ, தாயத்து விற்பவனை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது எவனோ திருடிவிட்டானே!’

முருகனுக்குக் ‘குப்’பென்று வியர்த்துவிட்டது. உடம்பு கிடுகிடுவென்று ஆடியது கண்களில் நீர் வழிந்தது.

‘அம்மா எவ்வளவு கடினப்பட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்துக் கொடுத்தாள்! நான், வேடிக்கை பார்க்கப் போய்ப் பணத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டேனே!’ என்று கலங்கினான்.

திரும்பிப் போய்ப் பார்த்தான். அங்கே தாயத்து விற்கிறவனையும் காணோம், கும்பலையும் காணோம்!

முருகனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. புதுச்சட்டை தைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அவன் எவ்வளவு ஆசையாக இருந்தான்!

‘என்னுடைய இந்தக் கிழிந்த சட்டையைப் பார்த்த பிறகும் பணத்தைத் திருடியிருக்கிறானே; அவன் மனம் கல்லா, இரும்பா? வீட்டுக்குப் போய் அம்மாவிடம் என்ன சொல்லுவது?’ என்று தனக்குள் புலம்பினான் முருகன்.

அவனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. சாலை ஓரமாக இருந்த அரசமரத்தின் மேடையில் சோர்வுடன் உட்கார்ந்தான். அங்கே இருந்த பிள்ளையாரைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான்.

நேரமாகிக்கொண்டு வந்தது.

அப்போது, அரசமரத்து வேரின் இடுக்கில், என்னவோ ஒரு காகிதப் பொட்டலம் கிடப்பது தெரிந்தது. அதை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தான் முருகன். அதில் முப்பது ரூபாய் இருந்தது!

அவன் பறிகொடுத்தது பதினைந்து ரூபாய். இப்போது கிடைத்திருப்பது முப்பது ரூபாய். ‘ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்காகக் கிடைத்திருக்கிறதே, என்று நினைத்தான் அவன்.

ஆனால், சட்டென்று அவன் மனத்தில் ஓர் உறுத்தல். ‘சே! சிறிது நேரத்திற்குள் என்ன அற்பமான ஆசை வந்துவிட்டது! பாவம் யார் பணமோ? அவர்கள் எதற்கு வைத்திருந்தார்களோ? அதைப்போய் எப்படி என்னுடையதாக்கிக் கொள்ள நினைக்கலாம்?’ என்று தன்னைத்தானே திட்டிக்கொண்டான்.

யாராவது தேடிக்கொண்டு வருகிறார்களா என்று நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தான்; தேடிக்கொண்டு வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

ஒல்லியான ஒருவர் பார்க்கப் பாக்க அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தார்.

“தம்பி, தம்பி, இங்கே ஏதாவது காகிதப் பொட்டலம் கிடந்ததா? நீ பார்த்தாயா? அதிலே முப்பது ரூபாய் பணம் வைத்திருந்தேன். என் மனைவிக்கு உடம்பு சரியில்லை. மருந்து வாங்கப் பணம்கொண்டு வந்தேன். சாமியைக் கும்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்று இங்கே வந்தேன். ஒருவேளை, இங்கே மடியிலிருந்து விழுந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது!” என்றார் அவர்.

முருகன், அந்தக் காகிதப் பொட்டலத்தை அவரிடம் கொடுத்தான். “இது தானே?”

பொட்டலத்தை அவசரம் அவசரமாகப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு, “இதுதான் தம்பி! இதுதான்! என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார் அவர். “தம்பி, உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்லுவதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்கு மற்றவர்கள் பொருளின்மேலே ஆசையில்லாத நல்ல மனம் இருக்கிறது. நீ நன்றாக இருப்பாய்!” என்று அவர் வாழ்த்திவிட்டுப் போனார்.

பணத்தைப் பறிகொடுத்த செய்தியை அம்மாவிடம் எப்படிச் சொல்லுவது என்று கவலையுடன் அரசமரத்து மேடையிலேயே உட்கார்ந்துவிட்டான், முருகன்.

ஆனால், அவன் அம்மாவே அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

“அம்மா!”

“என்னடா கண்ணு, உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுவது? ஏன் இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறே?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்டாள், அம்மா.

முருகன் தேம்பித்தேம்பி அழுதான். தாயத்து விற்கிறவனை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது பணத்தை யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டதைச் சொன்னான்.

அம்மா அப்படியே மலைத்து நின்றுவிட்டாள்.

“பணத்தை வைத்துக்கொண்டு வேடிக்கை பார்த்தது தப்புதாம்மா!” என்றான் முருகன். அம்மா பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“அம்மா, நான் இங்கே உட்கார்ந்திருந்தபோது, ஒரு காகிதப் பொட்டலம் கிடந்து எடுத்தேன். அதில் முப்பது ரூபாய் இருந்தது!” என்றான் முருகன்.

“அதை நீ என்ன பண்ணினே?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள் அம்மா.

“யாராவது தேடிவந்தால் கொடுத்துவிடலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பணத்தைத் தவறிவிட்டவர் தேடிக்கொண்டு வந்தார். அவரிடம் கொடுத்துவிட்டேன்!”

“கண்ணு!” என்று நாத் தழுதழுக்க, மகனை இறுக அணைத்துக்கொண்டான், அம்மா. அவள் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

“நீ செய்தது ரொம்ப சரிடா கண்ணு. நமக்கு ஆயிரம் கஷ்டங்கள் வரலாம்; நஷ்டங்கள் வரலாம். அதற்காக மற்றவர்கள் பொருளுக்கு ஆசைப்படக் கூடாது. நாம் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்காக மற்றவர்களை வருத்தப்பட வைக்கக் கூடாது!” என்றாள் அம்மா.

“எனக்குக் கிழிந்துபோன சட்டைதானே இருக்கிறது அம்மா?” என்றான் முருகன் மிகுந்த வருத்தத்துடன்.

“சட்டை கிழிந்திருந்தால் என்னடா கண்ணு? மனம்தான் நன்றாக இருக்க வேண்டும். இவ்வளவு கஷ்டத்திலேயும் இந்த வயதிலே உனக்குக் கடவுள் நல்ல மனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறாரே! எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறதுடா. இன்னும் கொஞ்ச நாளிலே பணம் சேர்த்துப் புதுச்சட்டை தைத்துக் கொள்ளலாம்’ கடவுள் கொடுப்பார். வா, வீட்டுக்குப் போவோம்!” என்றாள் அம்மா. அந்த ஏழைத்தாய், தன் நேர்மையான மகனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பெருமையுடன் வீட்டுக்கு நடந்தாள்.

பணம்? அதுவா முக்கியம்?

நன்றி : ஆழி வே. இராமசாமி, நல்லொழுக்கக் கதைகள்

மாதிரி வினாக்கள்

நெடுவினாக்கள்

1. முருகன், தனது பணத்தை எங்கு, எவ்வாறு தொலைத்தான்?
2. முருகனின் நேர்மையை விளக்கி எழுதுக.